

Китоби Дониёл - Саду Ҳафтоду Ҳафтум

Мӯҳр задан ба 144,000: Дидгоҳҳо аз рӯйи Дониёл ва рамзшиносии нубувватӣ

Jeff Pippenger

2024-04-07

Дониёл дар боби даҳ се бор ламс карда шуд: бори аввал ва охирин аз ҷониби Ҷабраил, ва ламси миёна аз ҷониби Масеҳ буд. Маҳз дар ҳамон ламси миёна Дониёл фасоди худро аз ҳама шадидтар эҳсос кард, зеро нишонгузори миёнаи ҳақиқат исёнро ифода мекунад. Микоил буд, ки Дониёлро бори дуюм ламс кард, зеро ӯ дар поёни бисту як рӯз нузул карда буд.

Дар поёни сею ним рӯзи рамзӣ, ки дар он ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ дар кӯча мурда хобидаанд, овозе он ду шоҳидро эҳё мекунад. Ин овози фариштаи муқарраб аст, ки эҳё мекунад. Фуруд омадани Микоил дар Дониёл боби даҳум, дар рӯзи бисту дуюм, бо эҳёи ду шоҳид дар соли 2023 мутобиқат мекунад. Ҳангоме ки ду шоҳид дар кӯча мурда буданд, ба Ҳизқиёл устухонҳои парокандаи онҳо нишон дода шуд ва аз ӯ пурсида шуд, ки оё ӯ гумон дорад он устухонҳои хушки мурда дар водӣ метавонанд эҳё шаванд; ва тамоми ҷавоби Ҳизқиёл ин буд: «Худовандо, Ту медонӣ».

Сипас ба Ҳизқиёл гуфта шуд, ки ба устухонҳо нубувват кунад; ӯ чунин кард, ва ҳангоме ки кард, онҳо ба ҳам пайваста ташкил ёфтанд, вале ҳанӯз зинда набуданд. Нубуввати аввали Ҳизқиёл чамъ овардани устухонҳо ба ҳам буд, аммо барои эҳё кардани устухонҳо ҳамчун лашкар нубуввати дувум лозим меомад. Нубуввати дувуми Ҳизқиёл нубуввати воӣ сеюм буд, ҷунон ки бо чор бода ки устухонҳоро ба ҳаёт оварданд, ифода шудааст. Одами аввал комил офарида шуд, аммо баъдтар гуноҳ кард ва маргро ба тамоми насли худ интиқол дод. Эҳёи устухонҳои мурдаи Ҳизқиёл ба офариниши Одам дар камолоти ӯ мувозӣ аст, зеро Одам аввал шакл дода шуд, ва сипас Худованд нафаси ҳаётро ба ӯ дамид.

Ин ба он маънӣ нест, ки он ду шоҳид ҳангоми ба ҳаёт баргардонида шудан ҷисмҳои пурчалолро қабул мекунанд, зеро ин то омадани дуюм рӯй намедихад; балки эҳёи онҳо ба рӯйи Дониёл дар бораи рӯйи сабабовари «тағай» мувофиқ аст, вақте ки онҳо ба ҳамон сурате табдил дода мешаванд, ки он гоҳ мушоҳида мекунанд. Сатр бар сатр, раванди мӯҳргузорӣ бо шаҳодати нубувватӣ бисёр бодиккат баён шудааст.

Дар Ваҳй боби ёздаҳ, «баъди се рӯз ва ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо дохил шуд» ба он ду шоҳид, «ва онҳо» он гоҳ «бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро диданд», ва он гоҳ «овози бузурге аз осмон ба онҳо гуфт: Ба ин ҷо боло оед. Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд».

Аввал Рӯҳ ба онҳо дохил шуд; сипас онҳо бар поҳои худ истоданд; ва ҳангоме ки истоданд, тарс бар душманонашон, ки пештар бар марги онҳо шодӣ мекарданд, фуру афтод. Сипас овозе онҳоро ба боло меҳонад, ва душманонашон ин воқеаро мебинанд. Дар назди Ҳизқиёл,

онҳо нахуст ҳамчун пароканда ва мурда дар водӣ муайян карда мешаванд; баъд нубуввате эълон мешавад, ки онҳоро гирд меоварад; сипас нубуввати дуҷум боис мешавад, ки онҳо ҳамчун лашкари азим бархезанд. Дар назди Дониёл, ӯ нахуст рӯёи бузургеро мебинад, ки ҷудоии ду табақаро ба вучуд меоварад, ва баъд аз он ба ӯ се бор даст мерасонанд.

Вақте ки бори аввал ба ӯ даст расонданд, ӯ ҳеҷ қуввате надошт, дар хоби амиқ буд, ва рӯяш сӯи замин буд. Хоб рамзи марг аст. Бо вучуди ин, ӯ суханони гуфташударо шунид.

Аз ин дар ҳайрат мабошед; зеро соате меояд, ки дар он ҳамаи онҳое ки дар қабрҳо ҳастанд, овози Ӯро хоҳанд шунид. Юҳанно 5:28.

Пас Ҷабраил Дониёлро бар дасту зонуяш овард, ва баъд ба ӯ фармуд, ки бархезад; ва ӯ, ҳарчанд ларзон буд, бархост. Сипас суханони Ҷабраилро шунид, вале бе забон монд. Ҳизқиёл низ рӯёи Масеҳро дида буд, ва он низ пайдарпаии монанди ҳамин воқеахоро ба вучуд овард.

Ва болои фалаке, ки бар сари онҳо буд, шабоҳати тахте буд, мисли намуди санги ёқут; ва бар болои он шабоҳати тахт, шабоҳате буд мисли намуди одаме бар фарози он. Ва дидам, ки гӯё ранги қахрабо буд, мисли намуди оташе гирдогирд даруни он, аз намуди камараш то боло; ва аз намуди камараш то поён дидам, ки гӯё намуди оташ буд, ва гирдогирди он дурахшише буд. Ҷунон ки намуди камонест, ки дар абр дар рӯзи борон аст, ҳамон гуна намуди он дурахшиши гирдогирд буд. Ин намуди шабоҳати ҷалоли Худованд буд. Ва ҳангоме ки онро дидам, бар рӯи худ афтодам, ва овози шахсеро шунидам, ки сухан мегуфт. Ва Ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар поҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ӯ бо ман сухан мегуфт, рӯҳ ба ман даромад ва маро бар поҳоям барқарор кард, то он касро, ки бо ман сухан мегуфт, бишнавам. Ҳизқиёл 1:26–2:2.

Рӯёе ҳам Ҳизқиёл ва ҳам Дониёлро то ба хок фурутан сохт, ба гунае ки бар замин сарнагун афтоданд. Дар он ҳолат ҳар дуи онҳо ҳанӯз каломи Худовандро мешуниданд, ва ҳар ду ба ҳолати истода оварда шуданд, то суханоне, ки ба онҳо гуфта мешуд, бишнаванд; ва ҳангоме ки он суханонро шуниданд, «Рӯҳ ба» онҳо дохил шуд. Иттиҳоди илоҳӣ ба воситаи қабули Каломи Худо, ки аз ҷониби Рӯҳи Муқаддас расонида мешавад, ба амал меояд. «Калом» он чизест, ки илоҳиятро ба инсоният интиқол медиҳад. Ин ҳақиқат бояд шинохта шавад, то ҷиддият ва аҳамияти таърихи нубувватиро, ки Ҷабраил дар боби ёздаҳум ба Дониёл пешкаш мекунад, фаҳмидан мумкин бошад. Таърихи нубувватие, ки дар боби ёздаҳум тасвир шудааст, маҷроест, ки тавассути он рағбани муқаддас ба бокирағони доно расонида мешавад.

Бо Ҳизқиёл ба вай фавран дастур дода мешавад, ки бояд паёмеро ба Адвентизми Лоудикаӣ расонад, ҳарчанд Ҳизқиёл аз ибтидо огоҳ карда мешавад, ки Адвентизми Лоудикаӣ суханони Ӯро нахоҳад шунид, зеро онҳо хонадони исёнкоранд. Таҷрибаи Ҳизқиёл ҳамон таҷрибаи Ишаё дар боби шашум аст; ва бинобар ин, бар асоси ду шохид, ҳангоме ки Худо Дониёлро аз хоб бедор мекунад, ки рамзи марг аст, ба Дониёл барои хонадони исёнкори Адвентизми Лоудикаӣ паёме дода мешавад, аммо онҳо нахоҳанд шунид.

Он гоҳ Дониёл бори дуюм ламс карда мешавад — аз ҷониби худи Масех, ки лабони Дониёлро ламс мекунад, ҳамон тавре ки лабони Ишаёро бо ангиште аз қурбонгоҳ ламс карда буд. Он гоҳ Дониёл тавонист сухан гӯяд, вале ҳанӯз беқувват буд ва ҳанӯз нафасе надошт. Мувофиқи Ҳизқиёл, нафас бо паёми «чор бод» меояд, ки он пешгӯии дуҷуми Ҳизқиёл буд. Пешгӯии Ҳизқиёл дар бораи чор бод бо ламси сеюми Дониёл мувофиқат мекунад, зеро маҳз он гоҳ нафас ба устухонҳо медарояд ва онҳо чун лашкари азиме барпо мешаванд. Маҳз дар ламси сеюми Дониёл аст, ки ӯ қувват меёбад.

18 июли соли 2020, қавми охирзамонии Худо пароканда гардиданд ва ба вақти таъхири масал дохил шуданд. Таърихи муҳрғузурӣ дар таърихи аз 22 октябри соли 1844 то исёни соли 1863 ба тасвир оварда шуда буд. Хати таърихе, ки дар он ҷо намояндагӣ шудааст, ҳам бо давраи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе мутобиқат мекунад, ва ҳам бо таърихи аз 18 июли соли 2020 то қонуни якшанбе. Ин падидаи нубувватӣ бар он асос ёфтааст, ки рамзҳо беш аз як маъно доранд, ва маъно бояд аз рӯйи заминаи муайян гардад, ки дар он татбиқ мешаванд.

Вақте ки мо омадан ва кори ҳар яке аз се ғариштаҳо баррасӣ мекунем, онҳо аз рӯйи ҳамон як пайдарпаии воқеаҳо идора мешаванд. Онҳо дар ҳамон нуқтаи меоянд, ки пешгӯии вобаста ба онҳо муҳрқушӣ мегардад. Он пешгӯӣ бар се қадам бино шудааст: омадани он, қувватёбии он ва дари баста дар анҷоми он. Дар дохили ин таърих нишонаҳои дигари роҳ низ ҳастанд, аммо се нишонаи озмоишии роҳ дар омадани ҳар яке аз се ғаришта ҷунинанд: нахустин нишонаи роҳ, ки дар он пешгӯиҳои муҳрқушӣ мешавад. Паёме, ки муҳрқушӣ шудааст, ба воситаи як тасдиқ қувват меёбад, ва он тасдиқ ва он қувватбахшӣ сипас мардону занони он таърихро меозмояд. Хулосаи ин таърих як озмоиши муҳаққоқ ба вуҷуд меорад, ки нишон медиҳад, оё онҳое ки дар озмоиши сеюм истодаанд, доноянд ё аблаҳ.

Дар дохили таърихи 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе, шумо метавонед се ғариштаҳо муайян кунед. Ғариштаи якум 11 сентябри соли 2001 омад, дуюм 18 июли соли 2020 омад, ва сеюм дар қонуни якшанбеи наздиқоянда (санҷиши муайянқунанда) меояд. 22 октябри соли 1844 ба 11 сентябри соли 2001 мутобиқат мекунад, ва 1856 ба 18 июли соли 2020 мутобиқат мекунад, ва 1863 ба қонуни якшанбе мутобиқат мекунад. Бо ин гуфта, 22 октябри соли 1844 то 1863 инчунин ба 18 июли соли 2020 то қонуни якшанбе мутобиқат мекунад, зеро 18 июл омадани ғариштаи дуҷуми таърихи муҳрғузурӣ буд. Таърихи зерин ҳанӯз ҳам ба дурустӣ танҳо ҳамчун нишонаҳои роҳии ҳар як ғаришта муайян карда мешавад.

18 июли соли 2020 ҳақиқате кушода шуд, ки мебоист он наслро имтиҳон намояд. Қадами дуҷуми он таърих ҳамон вақтест, ки ду шохид эҳё мешаванд. Пас онҳо озмуда мешаванд, ки оё нуре, ки дар он вақт ошкор мегардад ва ҳоло ҷараён дорад, қабул хоҳанд кард ё не. Сипас, назди қонуни якшанбе (санҷиши ҳалқунанда), ошкор хоҳад шуд, ки кӣ боқираи доно ҳаст ва кӣ нест. Вақте ки мо таърихро фақат ҳамчун сохтори як ғариштаи ягона баррасӣ менамоем ва пас 22 октябри соли 1844-ро то исёни соли 1863 бар таърихи аз 18 июли соли 2020 то қонуни якшанбе татбиқ мекунем, меёбем, ки дар соли 1849 хоҳар Уайт муайян кард, ки Худованд бори дигар дасти Худо дароз кардааст, то бақияи қавми Худо ҷамъ оварад.

Аз 22 октябри соли 1844 то соли 1849 қавми Худо пароканда буданд. Дар соли 1850 онҳо дуввуми он ду чадвали Ҳабаққуро таҳия карданд. Дар январи соли 1851 онҳо чадвали навро дар Review эълон мекарданд. Қавми Худо пароканда буд, ва фариштаи сеюм бо нур расид. Сипас Худо боз ба ҷамъ овардани онҳо оғоз намуд, ва он гоҳ Ў барои паёме, ки бояд эълон мекарданд, як тасвири аёни фароҳам овард, ҳамоно тавре ки дар соли 1842 карда буд. Нуре, ки 22 октябри соли 1844 расид, афзоиши дониш буд ва он, таҳти роҳнамоии Ў, рушд карданро идома дод, ва дар соли 1856 санги тоҷи он нур муаррифӣ гардид. Он нур бар «ҳафт замон» буд, ки аввалин нуре буд, ки Вилиям Миллер эътироф карда буд, ва ки ҳамчун яке аз пешгӯиҳое муаррифӣ мешуд, ки 22 октябри соли 1844 ба иҷро расида буд.

Нури «ҳафт замон», дар соли 1856, ҳам анҷоми афзоиши донише буд, ки ба Миллер, фиристодаи фариштаи аввал, дода шуда буд, аммо ҳамчунин нури хотимавии фариштаи сеюм низ буд, ки 22 октябри соли 1844 дода шуда буд. Рад кардани ин нур дар соли 1856 ҳам рад кардани афзоиши донише буд, ки дар соли 1798 муҳркушода гардида буд, ва ҳамчунин афзоиши донише буд, ки 22 октябри соли 1844 муҳркушода гардида буд; ва он аз ҷониби касоне рад карда шуд, ки ҳамоно ҷо ва ҳамоно вақт аз таҷрибаи Филадельфия ба таҷрибаи Лоудикия гузаштанд. Исёни соли 1863 санҷиши сеюм, яъне озмоиши литмусӣ буд, ки тавассути чадвали қалбакӣ, ки нури «ҳафт замон»-ро дур мекард, ошкор карда шуд.

Ноумедии нахустини 19 апрели соли 1844 бар ҳаракати филадельфиявии фариштаи якум аз ҷониби Худо оварда шуд, зеро Ў дасти Худро бар як хато дар баъзе аз рақамҳои чадвали пешоҳангонаи соли 1843 ниғаҳ дошт. Ноумедии нахустини 18 июли соли 2020 бар ҳаракати лаодикиявии фариштаи сеюм аз ҷониби одамон оварда шуд, зеро онҳо он чизро нодида гирифтанд, ки 22 октябри соли 1844 Масеҳ дасти Худро ба осмон бардошта, қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд. Дар 18 июли соли 2020 паёме кушода шуд, ки мебоист ин насли бокираҳоро озмоиш кунад. Чунон ки дар соли 1850 буд, Худованд дар соли 2023 дасти Худро бори дуюм дароз кард, то устухонҳои мурдаи Ҳизқиёро, ки аз 18 июли соли 2020 инҷониб дар кӯча мурда буданд, ҷамъ оварад. То соли 1851, як тасвири нави аёнии паём ба вучуд омад, ки иҷрои пешгӯии боби дуюми Ҳабаққук буд; бинобар ин маълум мегардад, ки баъд аз соли 2023 Худованд нишоне нави зиндае хоҳад дошт, то онро барафрозад, ки он ба воситаи ду лавҳи Ҳабаққук намунавор нишон дода шудааст.

Ду лавҳаи Ҳабаққук ба василаи ду лавҳаи Даҳ Аҳком ва ҳамчунин ба воситаи ду нони чунбонӣ дар иди Пантикост намунавор нишон дода шуда буданд. Як саду чилу чор ҳазор ҳамчун қурбонии нахустинмева шинохта мешаванд, ва онҳо ҳамоно касоне мебошанд, ки дар Малоқӣ қурбониро чунин намояндагӣ мекунанд: «мисли айёми қадим, мисли солҳои пешина». Онҳо ҳамчун қурбонии чунбонӣ боло бардошта мешаванд, то тамоми ҷаҳон онҳоро бубинад.

Бедоршавии яксаду чилу ҷаҳор ҳазор бо гирд овардан оғоз меёбад, ва он гирд овардан ба воситаи Каломи Худо анҷом меёбад, зеро устухонҳои мурдаи Ҳизқиёл ҳангоми он ки ҳанӯз мурдаанд, бо шунидани Каломи Худо гирд оварда мешаванд. Ҳизқиёл воситаи инсониро ифода мекунад, ки паёмеро эълон менамояд, ки устухонҳоро гирд меоварад, дар он ҳангом ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз мекунад, то бақияи Худро гирд оварад. Ишаъё,

Ирмиё, Дониёл, Юҳанно ва Ҳизқиёл ҳама унсури инсонииро муайян мекунад, ки паёми илоҳиро ба устухонҳои хушки мурда мерасонад.

Пас аз он ки устухонҳо чамъ оварда мешаванд, Худованд афзоиши донишро, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон кушода мегардад, ошкор месозад, ва он дониш бо «ҳамон қисми пешгӯии Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад» ифода шудааст. Дар пешгӯии дуёми Ҳизқиёл, нуре, ки кушода мегардад, воӣ сеюм аст, ки ҳамон паёми бодӣ шарқӣ мебошад, ки ба устухонҳо ҳаёт меамад ва боиси он мегардад, ки онҳо ҳамчун лашкари бузург бар по биистанд. Нуре, ки ба Дониёл ошкор мегардад, ҳамон нурест, ки дар бодӣ ёздаҳум аз ҷониби подшоҳи шимол ифода шудааст. Ҳизқиёл ва Дониёл якҷоя «ҳамон қисми пешгӯии Дониёлро, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад» намоёндагӣ мекунад, ки он башоратҳои бодӣ (шарқӣ) ва подшоҳи (шимол) мебошад.

Аммо хабарҳо аз шарқ ва аз шимол ёро ба изтироб хоҳанд овард; бинобар ин ӯ бо ғазаби азим берун хоҳад шуд, то ки бисёронро ҳалок созад ва тамоман несту нобуд гардонад. Дониёл 11:44.

Дар соли 1856, Худованд қасд дошт, ки кори муҳригузори қавми Худро ба анҷом расонад, аммо онҳо исён карданд. Паёме, ки ӯ ният дошт барои берун овардани онҳо аз ҳолати лодикиёии онҳо истифода барад, «ҳафт замон»-и Ибодат Левиён бодӣ бисту шаш буд. Вақте ки Худованд дар моҳи июли соли 2023 ба чамъ овардани қавми Худ шурӯъ намуд, ӯ бори дигар паёми «ҳафт замон»-ро ба онҳо пешниҳод кард ва, аз ҷумла, муайян сохт, ки дар Рӯзи каффораи тимсолӣ карнаи Юбилей бояд садо диҳад, ки ҳамчунин замоне мебошад, ки карнаи ҳафтум низ бояд садо диҳад. Карнаи Юбилей рамзи «ҳафт замон» аст, ва карнаи ҳафтум воӣ сеюм мебошад. Вақте ки Микоил дар бодӣ даҳуми Дониёл фуруд омад, Дониёл намоёндаи онҳое буд, ки таҷрибаи қасонро ба даст меоранд, ки дуои Ибодат Левиён бодӣ бисту шашро мекунад, ва онҳое, ки мекушанд сирри нубуввати бодӣ дуёми Дониёлро бифаҳманд.

Дониёл намоёндаи онҳост, ки бо овози Худо чамъ оварда шудаанд, ва баъд бар пойҳои худ истода, қувват ёфтаанд, то паёми шарқ ва шимолро эълон намоёнд. Онҳо он паёмро то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда эълон мекунад. Раванди барпо намудани он лашкар мавзӯи бисёр муфассали нубувват аст, ва он нуқтае ки Илоҳият ба ҳамроҳии инсоният шурӯъ мекунад, дар иҷрои муҳригузори яксаду чилу ҳаҷор ҳазор, аз таърихе оғоз ёфт, ки дар ояти ёздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Таърихе, ки аз ояти якуми Дониёл ёздаҳ то ояти шонздаҳум тасвир шудааст, таърихи пинҳони ояти ҷиҳилро пурра месозад, яъне «он қисми нубуввати Дониёлро, ки ба рӯзҳои охир марбут аст».

Вақте ки мо баррасии оятҳои сездаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳро оғоз менамоем, ки аввалин бор дар ҷанги Панийум дар соли 200 то милод иҷро гардид, бисёр муҳим аст, ки аҳамияти ин оятҳоро дарк кунем. Панийум саввумини се ҷанги ниёбатӣ аст. Ҷанги аввал бо пирузии папагӣ ва артиши ниёбатии он, Иёлотӣ Муттаҳида, дар соли 1989 ба анҷом расид. Ҷанги баъдӣ, ки бо оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ифода ёфтааст ва бо ҷанги Рофия иҷро гардид, подшоҳи ҷануб (Русия) подшоҳи шимол ва артиши ниёбатии онро дар Украина мағлуб

хоҳад кард. Чанги сеюм монанди аввалин хоҳад буд, ки дар он папагӣ (подшоҳи шимол) бар Коммунизм (Созмони Милали Муттаҳид) бо артиши ниёбати худ (Иёлотӣ Муттаҳида) ғолиб хоҳад омад. Аммо чанги сеюми ниёбатӣ, ки чанги Паниюм аст, ҳамчунин Чанги Сеюми Чаҳониро оғоз хоҳад кард.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Чунон ки мураккабиҳои монанд ба чарх зери ҳидояти дасте, ки дар тағи болҳои каррубиён буд, қарор доштанд, ҳамон тавр қараёни печидани воқеаҳои башарӣ низ зери назорати илоҳист. Дар миёни низоъ ва ошӯби миллатҳо, Он Касе ки бар болои каррубиён нишастааст, ҳанӯз ҳам қорҳои заминро роҳнамоӣ мекунад.

«Таърихи халқҳое, ки пайи ҳам замон ва ҷойи ба онҳо муайянгардидаро ишғол кардаанд, ва ноогоҳона ба ҳақиқате шаҳодат додаанд, ки ҳуди онҳо маънии онро намедонистанд, ба мо суҳан мегӯяд. Ба ҳар як халқ ва ба ҳар як фард аз аҳли имрӯза Худо дар нақшаи бузурги Худ ҷойгоҳе муқаррар кардааст. Имрӯз одамон ва халқҳо бо шоқули дар дасти Ё буда, ки ҳеҷ гоҳ хато намекунад, чен карда мешаванд. Ҳама бо интиҳоби худ тақдирӣ хешро муайян мекунанд, ва Худо ҳамаи инро барои иҷрои мақсадҳои Худ тахти ҳукми Худ қарор медиҳад.»

«Таърихе, ки АНАМ-и Бузург дар қаломӣ Худ муайян кардааст, халқа пас аз халқаро дар занҷири нубувват ба ҳам пайваста, аз азалияти гузашта то абадияти оянда, ба мо мегӯяд, ки имрӯз дар қараёни асрҳо дар қучо қарор дорем, ва дар замони оянда аз ҷӣ метавон интизор буд. Ҳар он ҷӣ нубувват ҳамчун воқеъшаванда пешгӯӣ кардааст, то замони ҳозира дар саҳифаҳои таърих пайгирӣ шудааст, ва мо метавонем мутмаин бошем, ки ҳар он ҷӣ ҳанӯз дар пеш аст, ба тартиби худ иҷро хоҳад шуд.

«Сарнагуншавии ниҳони ҳамаи ҳукмронии заминӣ дар қаломӣ ҳақ ба равшанӣ пешгӯӣ шудааст. Дар он нубуввате, ки ҳангоми эълон шудани ҳукми Худо бар охириин подшоҳи Исроил баён гардид, чунин паём дода шудааст:

«Худованди Парвардигор чунин мегӯяд: “Аммомаро бардор, ва тоҷро аз сар бигир: ... пастро баланд намо, ва баландро паст гардон. Ман онро вожгун, вожгун, вожгун хоҳам кард; ва он дигар нахоҳад буд, то даме ки Ё биёяд, ки ҳаққи он аз онӣ Ёст; ва онро ба Ё хоҳам дод.”» Ҳизқиёл 21:26, 27.

«Тоҷе, ки аз Исроил бардошта шуд, пайдарпай ба подшоҳии Бобил, Модо-Форс, Юнон ва Рум гузашт. Худо мегӯяд: “Он дигар нахоҳад буд, то вақте ки Ё биёяд, ки ҳаққи он аз онӣ Ёст; ва Ман онро ба Ё хоҳам дод.”»

«Он вақт наздик аст. Имрӯз аломатҳои замон шаҳодат медиҳанд, ки мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва пурвақор истодаем. Ҳама ҷиз дар ҷаҳони мо дар изтироб аст. Пешӣ назари мо пешгӯии Начотдиҳанда дар бораи воқеаҳое, ки бояд пеш аз омадани Ё ба вуқӯъ пайванданд, иҷро шуда истодааст: “Ва овозаҳои ҷангҳо ва хабарҳои ҷангхоро хоҳед шунид.... Зеро қавме бар қавме ва подшоҳие бар подшоҳие бархоҳад хест; ва дар ҷойҳои гуногун қатлӣ, вабо ва заминларзаҳо хоҳад буд.” Матто 24:6, 7.»

Замони ҳозира барои ҳамаи зиндагон давраи таваҷҷуҳи фарогир ва аз ҳад зиёд аст. Ҳокимон ва арбобони давлат, мардоне ки мансабҳои амонат ва қудратро ишғол мекунанд, мардон ва занони андешаманди ҳамаи табақаҳо, диққати худро ба рӯйдодҳои, ки дар атрофи мо ба амал меоянд, равона сохтаанд. Онҳо муносибатҳои пуртанишу нооромеро, ки миёни миллатҳо вучуд доранд, мушоҳида мекунанд. Онҳо шиддатеро мебинанд, ки тамоми унсурҳои заминиро фаро мегирад, ва дарк мекунанд, ки чизи бузург ва ҳалқунандае дар остонаи вуқӯъ аст, яъне ҷаҳон бар лаби бӯҳрони азим қарор дорад.

«Ҳоло ғариштагон бодҳои низоъро бозмедоранд, то ки онҳо вазидан нагиранд, то вақте ки ҷаҳон аз ҳалокати наздикшавандаи худ огоҳ карда шавад; аммо тӯфоне ҷамъ меояд, ки омода аст бар замин бишканад; ва ҳангоме ки Худо ба ғариштагони Худ фармояд, ки бодхоро раҳо кунанд, чунин манзараи низоъе ба вучуд хоҳад омад, ки ҳеҷ қаламе наметавонад онро тасвир намояд.

«Китоби Муқаддас, ва танҳо Китоби Муқаддас, дар бораи ин чизҳо назари дуруст медиҳад. Дар ин ҷо манзараҳои бузурги низоии таърихи ҷаҳони мо ошкор мешаванд — воқеаҳои, ки аллакай сояҳои худро пешаки меафкананд, ва садои наздикшавии онҳо заминро ба ларза меоварад ва дилҳои одамонро аз тарс беҳол мегардонад.

«Инак, Худованд заминро ҳолӣ мегардонад, ва онро вайрон мекунад, ва онро зеру забар менамояд, ва сокинонашро пароканда месозад.... Онҳо аз шариатҳо таҷовуз карданд, фаризаро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро шикастанд. Бинобар ин лаънат заминро фурӯ бурдааст, ва сокинони он хароб шудаанд.... Шодии доираҳо қатъ мегардад, овози шодқунандагон ба поён мерасад, хурсандии барбат қатъ мегардад.» Ишаъё 24:1–18.»

«“Вой бар он рӯз! Зеро ки рӯзи Худованд наздик аст, ва он ҳамчун ҳалокат аз ҷониби Қодири Мутлақ хоҳад омад.... Тухмҳои зерӣ лӯндаҳои хоки худ пӯсидаанд, анборҳои вайрону хароб мондаанд, оғилҳои фурӯ рехтаанд; зеро ғалла хушк шудааст. Чӣ гуна ҳайвонот нола мекунанд! Рамаҳои чорво саргардонанд, зеро ҷарогоҳе надоранд; ҳатто галаҳои ғӯсфандон низ хароб гардидаанд.» «Ток хушк шудааст, ва дарахти анҷир пажмурда гаштааст; дарахти анор, ҳамчунин дарахти хурмо ва дарахти себ, яъне ҳамаи дарахтони сахро, хушк шудаанд; зеро шодӣ аз фарзандони одамони пажмурда гаштааст.» Юил 1:15–18, 12.

«Дилам дар даруни ман ба дард омадааст; ... хомӯш истода наметавонам, зеро ту, эй ҷонам, овози карнай, бонги ҷангро шунидай. Фалокат бар фалокат нидо карда мешавад; зеро тамоми замин хароб гардидааст».

«Ман заминро дидам, ва инак, он беҳайъат ва ҳолӣ буд; ва осмонҳоро, ва онҳо рӯшноӣ надоштанд. Ман кӯҳҳоро дидам, ва инак, онҳо меларзиданд, ва ҳамаи теппаҳо сабук чунбиш мекарданд. Ман дидам, ва инак, одаме набуд, ва ҳамаи мургони осмон гурехта буданд. Ман дидам, ва инак, ҷои ҳосилхез биёбон гардида буд, ва ҳамаи шаҳрҳои он вайрон шуда буданд». Ирмиё 4:19, 20, 23–26.

«Оҳ! зеро он рӯз бузург аст, чунон ки мисли он ҳеҷ нест: он ҳатто вақти тангии Яъқуб аст; аммо ӯ аз он начот хоҳад ёфт». Ирмиё 30:7. «Тарбия», 178–181.

